

„Daj ga sem! Čegav pak je? Misliš, da tvojega petelina redim v kurniku?“

Ljudij se je čimdalje več stekalo okoli njiju.

„Ali je res njen petelin? Ali ga ne poznate?“ vpraša on okolu stoječe ljudi.

„Tvoj je!“ potrdijo nekateri, drugi se pa zakrohočejo tako zaničljivo, da je Zadnici vsa kri šinila v glavo.

„Lažete, hudobneži! Ž njim vlečete, ker ste mi nevoščljivi zaradi mojega lepega petelina. Res se ni izvalil na mojem gnezdu, ampak fant mi ga je prinesel z Gole rebri.“

Glasno krohotanje ji prestriže besedo.

„Res, pasel je na Goli rebri, kar se prismoče okoli grma bel petelinček, izgubljena živalca. Brž smukne deček za njim, in ker je bil petelinček sestradan in utrujen, ujame ga lahko. Daj ga sem, moj je!“

„Vidite, kako zna! Ako bi ne bil moj, verjel bi, da je petelin njen“, reče Skončar porogljivo krohotajočim se sosedom.

„Daj sem mojo žival, prikazen črna!“ vikne Zadnica in se zapodi vanj, da bi mu vzela petelina.

Pehata se sem in tje. Med tem je pa petelin ušel Skončarju iz rok, zaloputal s perutnicami in zapel, da se je oznanil kurji družini, kar je ljudi še bolj zabavalo. Ker je bil petelin lačen, ureže jo naravnost k Skončarjevim.

Vendar boj za petelina na vasi še ni bil končan. Skončar je imel sedaj proste roke in se je lahko branil. Zadnica je kar besnela, suvala ga je z nogami in rokami, ugriznila ga je v roko, da so se ji zobje zajedli globoko v meso. Skončarja je zelo zbolelo, zato se je otrese; ker je pa le še držala roko z zobmi, potegne močnejše.

„O, jej! O, jej! Moji zobje! Zobe mi je izbil!“ zatuli Zadnica in pljune kri iz ust.

Skončar si je ogledoval roko, na kateri so se poznali vsi njeni zobje; bolelo ga je jako. Z vso močjo je bil otresele roko, da so Zadnici zobje kar odnehali.

„Le čakaj, zobe mi boš plačal,“ zapretil Zadnica in se oddalji od množice, tiščeča si zobe. „Oh, vse zobe mi je omajal in pol mi jih je izbil! Tožit ga pojdem, vsi bodele pričali, da me je za smrt udaril.“

„Ne bi te bilo škoda, ako bi te bil“, oglosi se nekdo, kar so drugi potrjevali z glasnim smehom.

Silno kričeč in oštevajoč gre žena domov.

Sosedje so stali še precēj časa na vasi, govorili in se smejali. Ugibali so, ali se bodo Zadnikovi kaj sramovali in kako dolgo se bo celila Skončarjeva roka, v katero se je zagrizla besneča ženska. Počasi so se razhajali.

Loška okoličanka v stari noši. (Narisal G. P.)

Skončar je teden dni mazal rano na roki s hudimi mazili, ker se je bal, da se mu ne prisadi.

Kar nakrat počí glas po Velikem Osredku, da si je Zadnica naredila spričevalo in sedaj toži Skončarja zaradi težkega telesnega poškodovanja. Zraven ga je pa naznanila, da iztiče po ptujih shrambah. Tako so se obetale Skončarju še velike sitnosti. Sedaj bi bil videl najrajši, da bi tega petelina ne bilo nikdar na svetu.

Da bi pa vendar uničil tožbo Zadničino, posvetoval se je s sosedi, kaj bi storil. Kmalu na to je šel tožit Zadnico zaradi tatvine in naznanil sedem prič, ki bodo pričale zanj.